

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z wniosku K. B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w W.
o przeliczenie wysokości renty,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 12 grudnia 2018 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 28 kwietnia 2017 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. adw. M. P. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] 120 zł (sto dwadzieścia) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym, przy czym kwotę tę należy podwyższyc o obowiązującą stawkę podatku VAT.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z 28 kwietnia 2017 r. oddalił apelację wnioskodawczyni K. B. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z 24 września 2015 r., który oddalił jej odwołanie od decyzji pozwanego organu rentowego z 27 listopada 2014 r., odmawiającej przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia rentowego.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. W uzasadnieniu podano, że:

- „Na kanwie niniejszej sprawy wyłoniły się istotne zagadnienia prawne związane z wykładnią art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c., to jest: - czy obywatel w sporze

z Zakładem Ubezpieczeń Społecznych, a zatem organem administracji państwowej, wobec zagubienia dokumentacji płacowej przez ten organ, bez winy obywatela, może udowadniać swoje twierdzenia na podstawie innych dokumentów, chociażby pośrednio potwierdzających twierdzenia obywatela?”;

- „Ponadto skarga jest oczywiście uzasadniona, bowiem jak wynika z ustalonego stanu faktycznego sprawy, Skarżąca po wypadku, który stał się przyczyną otrzymywania renty, otrzymywała przez przeszło 30 lat rentę w wysokości ponad dwukrotnie wyższej, niż ma to miejsce obecnie, a zmiana jej wysokości spowodowana był wyłącznie zawinionym działaniem ZUS (...)”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Choć spór dotyczył zasadniczo sfery faktycznej, bo ustalenia wyższej wysokości wynagrodzenia ubezpieczonej w listopadzie i grudniu 1969 r. oraz w styczniu 1970 r., to skarga kasacyjna przysługuje od prawomocnego wyroku, dlatego znaczenie w pierwszej kolejności ma prawo materialnego. Taki jest wszak punkt odniesienia w ocenie zarzutów procesowych skargi - art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. O wyniku sprawy decyduje prawo materialne, gdyż to ono wyznacza jakie postępowanie dowodowe w sprawie było konieczne i czy okoliczności sporne zostały wyjaśnione dostatecznie do rozstrzygnięcia.

Podkreśla się to, gdyż skarga nie zarzuca naruszenia prawa materialnego.

Nie otwiera się pierwsza podstawa przedsądu, czyli istotne zagadnienie prawne, które ma na uwadze art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Nie może być redukowane do samej wykładni przepisów procesowych. Wykładnia prawa to domena drugiej podstawy przedsądu, czyli z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. do której wniosek nie odwołuje się, nie wykazuje poważnych wątpliwości w wykładni art. 6 kc. ani art. 232 k.p.c. Nie są to nowe przepisy w systemie prawa, mają już swoje orzecznictwo oraz opracowania w doktrynie. Nie ma zatem rangi istotnego zagadnienia prawnego kwestia sformułowana we wniosku, gdyż nie wykracza poza zwykłą wykładnię i stosowanie prawa. Odpowiedź jest pozytywna, czyli nie ma procesowego

ograniczenia w udowadnianiu twierdzeń na podstawie innych dokumentów, chociażby pośrednio potwierdzających twierdzenia strony.

Nie wykazano również, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona - art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przedmiotem sprawy nie było obniżenie renty ale odmowa przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia.

Sąd pierwszej instancji rozpoznał odwołanie skarżącej od decyzji pozwanego z 27 listopada 2014 r. Decyzją tą pozwany odmówił przeliczenia podstawy wymiaru renty.

Wskazywany wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 10 lat (1960-69) wyniósł 11,93% i był niższy niż dotychczasowy. Ponadto dotychczasowy w wysokości 94,28% obliczony z dwóch lat od grudnia 1968 r. do stycznia 1970 r. nie mógł zostać podwyższony o oparciu twierdzenie o wyższej średniej zarobków w listopadzie i grudniu 1969 r. oraz w styczniu 1970 r., skoro wysokość zarobków w spornym okresie została ustalona na podstawie zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z 1 sierpnia 1970 r., wystawionego przez pracodawcę (Spółdzielnię), natomiast legitymacja ubezpieczeniowa podawała jedynie informację o rocznym i średnim wynagrodzeniu. Sąd powszechny racjonalnie przedstawił dlaczego nie było uzasadnione przyjęcie zarobków średnich (wyższych) dla spornych miesięcy.

Skarżąca nie zarzuca naruszenia art. 217 § 3 k.p.c. czyli braku dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności ani art. 382 k.p.c., czyli pominięcia zebranego materiału jako podstawy orzekania ani też oddalenia wniosku dowodowego.

Jak zauważono osądzenie sprawy wynika z określonej decyzji pozwanego, nie zamyka więc możliwości ponownego dochodzenia przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie § 15 ust. 2, § 16 ust. 4 pkt 2 oraz § 4 ust. 3 rozporządzenia z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

